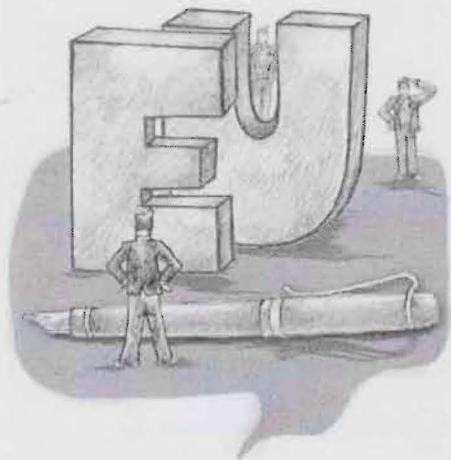

1. Почетак ugovornih odnosa sa Evropskom unijom

СФРЈ је традиционално имала веома развијене и интензивне односе са ЕУ и њеним државама чланицама. Била је међу 10-15 најзначајнијих партнера Уније. Дипломатски односи СФРЈ и ЕЕЗ успостављени су још 1968. године. Први трговински споразум закључен је 1970. године, а Споразум о трговини и сарадњи 1980. године. Између 1980. и 1991. године била су закључена три финансијска протокола, али је већина активности замрзнута новембра 1991. године, када су уведене санкције према СФРЈ. Ипак, ови споразуми, иако врло битни са економске и политичке тачке гледишта, не воде интеграцији и пуноправном чланству у ЕУ (имају их још државе Магреба, Блиског истока...). Политичке промене у Београду након избора 2000. године отвориле су врата развоју нове, повољније фазе у односима СРЈ са овом најважнијом европском организацијом.

Чланство у Европској унији је стратешки циљ државне политике Републике Србије и главни део њене спољнополитичке стратегије.

На путу приближавања Европској унији, СРЈ, а затим и Србија и Црна Гора (након потписивања Београдског споразума 2002. године) се успешно укључила у глобалне и регионалне интеграције које јасно показују њену европску оријентацију. Након демократских промена 5. октобра 2000. године, СРЈ је постала члан ОЕБС-а и Савета Европе, чиме смо прихватили и низ правних инструмената – попут Европске конвенције о људским правима, Оквирне конвенције о заштити националних мањина, Европске социјалне повеље. Тиме је СРЈ створила претпоставке за усклађивање свог законодавног оквира са европским правним стандардима.